

Arrest

nr. 129 371 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die over een verblijfsrecht beschikt als partner van een vrouw met de Belgische nationaliteit, diende op 3 september 2013 voor zijn minderjarige zoon een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2014, met betrekking tot verzoekers zoon, tevens de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoeker op 6 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [A.D.]

[...]

van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) nationaliteit,

[...],

bevel gegeven de genaamde [A.S.],

[...],

van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) nationaliteit

[...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, tweede lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de te vervoegen referentiepersoon in België niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : (...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De vader van verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België hebben wel degelijk hun inkomsten bewezen. Met name via de pensioensuitkering van de referentiepersoon, de huur van een eigen woning en de inkomsten door de interimarbeid van de vader van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar ‘familie’ over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De stelling van verwerende partij dat de maandelijkse inkomsten via de woning van de referentiepersoon niet in aanmerking komen omdat ‘de woning kan verkocht worden’, is niet aanvaardbaar. Indien de woning inderdaad zou verkocht worden dan zou de referentiepersoon onbetwistbaar voldoende bestaansmiddelen hebben. Bovendien kan niet worden ingezien waarom een huurcontract minder stabiel zou zijn dan een arbeidscontract.

Verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Bovendien hoeven ‘onvoldoende bestaansmiddelen’ echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoeftenanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een zeer recent arrest nr.121 479 dd. 26 maart 2014 waarin Uw Raad van oordeel was dat verwerende partij had nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren:

[...]

Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij, haar vader en te vervoegen partner van haar vader voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekende partij stelt zelf in haar verzoekschrift dat: ‘verwerende partij verwijst in de thans bestreden [beslissing] naar de motivatie van de bijlage 20. Hieronder wordt dan ook de motivering van het verzoekschrift tegen de bijlage 20 integraal overgenomen.’

Verweerder merkt dienaangaande op dat verzoekende partij haar middelen gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen de beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verweerder het volgende opmerkt.

Verzoekende partij houdt voor dat haar ‘familie’ wel degelijk over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij meent voorts dat de stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris omtrent de maandelijkse huurinkomsten van de referentiepersoon onaanvaardbaar is. Tot slot houdt zij voor als zou ten onrechte geen behoeftenanalyse zijn uitgevoerd.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft [met] alle stukken die verzoekende partij bij haar aanvraag voorlegde rekening gehouden, hetgeen verzoekende partij ook niet betwist.

[...]

Het is op grond van [de in de bijlage 20 vermelde] motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat verder gelden dat het evenmin kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om vast te stellen dat de huurinkomsten t.b.v. 550,00 euro per maand onvoldoende stabiel zijn, gelet op het feit dat de huurovereenkomst steeds kan worden stopgezet of dat de woning kan worden verkocht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring te besluiten.

Terwijl de beschouwingen van verzoekende partij als zou in geval van verkoop van de woning de referentiepersoon onbetwistbaar over voldoende bestaansmiddelen beschikken, uiteraard volstrekt hypothetisch zijn en dan ook geenszins kunnen worden aangenomen.

Voorts laat verweerder gelden dat ook de beschouwingen van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd, en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een behoeftenanalyse heeft uitgevoerd, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft

genomen van de voorgelegde stukken en heeft geoordeeld dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn, terwijl nopens de inkomsten van de vader van verzoekende partij werd vastgesteld dat deze enkel over inkomsten uit interimarbeid beschikt, die evenmin als regelmatige en stabiele inkomsten kunnen worden aanzien.

Zie in die zin:

“Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. Verweerder neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot verzoeker voorhoudt een behoeftanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Bovendien overwoog de gemachtigde nog dat de armoederisicogrens € 1000 bedraagt en dat het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt. Rekening houdende met het feit dat verzoekende partij eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor verzoekende partij te garanderen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat in casu geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd. Een schending van artikel 42 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie gelet op [...] de voorhanden zijnde gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige juridische en feitelijke grondslag.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd werd.”

3.3. De Raad stelt vast dat in de motivering van de in casu bestreden beslissing wordt verwezen naar de motivering die is opgenomen in de beslissing die werd genomen in antwoord op de aanvraag van verzoeker om zijn zoon tot een verblijf in het Rijk toe te laten op grond van de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet en dat wordt geduid dat een bevel tot terugbrenging wordt gegeven omdat verzoekers zoon geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van voormelde of een andere rechtsgrond. Daar verweerder in de in voorliggende zaak bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk verwijst naar de motivering die is voorzien in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2014 teneinde te duiden waarom hij van oordeel is dat verzoekers zoon geen aanspraak kan maken op een recht op verblijf en derhalve een bevel tot terugbrenging dient te worden gegeven kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat verzoekers grieven omtrent de redenen waarom zijn zoon een verblijfsrecht werd geweigerd in voorliggende zaak niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Bij arrest nr. 129 362 van 15 september 2014 werd voorts reeds vastgesteld dat verweerder met miskennis van de materiële motiveringsplicht tot het besluit kwam dat verzoekers zoon geen verblijfsrecht kan laten gelden op grond van de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet en werd de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd. Bijgevolg kan slechts worden geconcludeerd dat ook de in casu bestreden beslissing – die uitgaat van het gegeven dat reeds op correcte gronden werd geoordeeld dat verzoekers zoon geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden, terwijl dit niet het geval is – werd genomen op basis van een incorrecte feitenvinding en de materiële motiveringsplicht dus werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK